

خاک گردِ پا عنوان سروده ایست از عبدالله وفا ، استقبال بر غزل جناب شریف حکیم ؛

از یرون من مجو ، راز درون زندگی
همچو بحر بیکران ، هم بی سرو بی پاستم
من فغان و شور مردم را ، نهان دارم به دل
لیک نزد هرزه خو ، بیهوده و بی جاستم
هر که را غم میرسد ، باشیم ورا از جان شریک
نزد اهل دل ، سرا پا ، زورق طلا ستم
روز و شب در فکر اسباب رهایی بشر
فکر و ذکرم خیر باشد، چون ملک هر جاستم
دستگیر مردمانم ، در سرایش حیات
ای خدا همت رسان ، در غربت و تنهاستم
از خموشیهای من ، فکری به سود خود مزین
لیک در روز قیام ، من آه آتشناستم
نیستم چون چلچراغ ، دیر و هم بت خانه ای
لیک در شهر غریبان ، خاک گردِ پاستم
از دویی و از منی ، ناید صدای مردمی
فرد بودم جمع گشتم ، با همه یکجا ستم
راز عشق و عاشقی ، اندر ضمیر من بجو
نیستم مجنون ولی ، من عاشق مولاستم
فکر خیر بینوا را از من افسرده جو
من فقیر و بینوا را ، خادم والاستم
گاه در حال حضور و گاه در قال فکور
همچو آب دیده ، در پیدا و نا پیدااستم
از تلونهای دنیا ، رنگ بی رنگی خوشست
من غلام همت والای ، بی رنگهاستم
این سرود ناب و دلکش ، از حکیم دارد پیام
او شریف است و حکیم من بنده مولاستم
«تار و پود زنده گی ام ریشه دارد با «وفا»
در دل روشن ضمیران ، ناظر و پیدااستم

عبدالله وفا

1.11.2013

ویانا - اتریش